

Reaktionen efter hans Mening særlig har fejret Triumfer, er dem, der ikke har ratificeret, idet de Lande, som i de seneste Aar har været flittigst til at ratificere, er Italien og Spanien, og det er vel dèr, hvor Reaktionen efter den højtærede Socialministers Mening har fejret sine største Triumfer, idet disse Lande for Tiden er underkastet Diktatur. Disse Sammenligninger i de store Linier kan være meget smukke, naar de stilles op, men passer ofte ikke med de faktiske Forhold og gør det heller ikke i dette Tilfælde.

I samme Forbindelse vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som ikke vilde erkende Rigtigheden af den summariske Opgørelse, jeg havde foretaget, men sagde, den var værdiløs, i hvilken Retning den er værdiløs. Den skulde tjene til at vise — hvad jeg mener er betimeligt —, hvor lidt man er naaet frem i hele dette Ratifikationssspørgsmaal. Der drives megen Misbrug med Talen om disse internationale Overenskomsters Nødvendighed, det, at Danmark skulde være forpligtet til at ratificere, fordi det nu er noget, som er almindelig anerkendt ude i den store Verden, at hvis man vil være et Land, der er paa Højde med Situationen, maa man ratificere og ratificere saa meget som muligt. Overfor dette maa man vel have Lov til, og med fuld Ret, at tillægge det stor Betydning, at det er noget smaat bevendt med Ratifikationen af disse Konventioner; man tager nogenlunde let paa hele dette Spørgsmaal, idet det faktiske Forhold er det, at det kun er i meget begrænset Omfang, der har fundet Ratifikation Sted.

Det kan ikke nytte, at man ganske flot, fordi man har været med til en Arbejdskonference et eller andet Sted i Udlandet, afviser mine Oplysninger med en Bemærkning om, at de fremdragne Kendsgerninger er uden Værdi. Mine Oplysninger er ikke uden Værdi. Hvis man vilde gaa til en Detailundersøgelse af hele Ratifikationssspørgsmaalet og undersøge, hvor mange af de Lande, som har den største Betydning i det internationale Samkvem, der har ratificeret, vilde man komme til et endnu ringere Resultat. Hvis man undersøger, hvor mange Ratifikationer det drejer sig om ved de Forslag, der her foreligger til Behandling, vil Resultatet komme til at ligge under det, jeg summarisk har nævnt, nemlig at det er omkring $\frac{1}{5}$, der i det hele taget har ratificeret. Det er af meget stor Betydning, at det bliver fremhævet, at vi ikke har nogen særlig international Forpligtelse paa dette Omraade, og at det er urigtigt, at hvis vi

ikke opfylder den, stiller vi os i et andet og ringere Plan end Lande i Almindelighed. Det har sin Betydning, at vi overfor den Agitation for Internationalisme, som føres baade fra socialdemokratisk og radikal Side, fremhæver de virkelige Forhold. Til det ærede Medlem Hr. P. Andersen, som udtalte, at jeg nærer Skræk for alt internationalt, skal jeg sige, at det er aldeles ikke rigtigt, men jeg mener, at der drives Misbrug med Begrebet Internationalisme, og denne Brug nærer jeg — ikke Skræk for, men en meget ringe Respekt for.

Jeg maa derfor fastholde, at vi skal behandle disse Lovforslag ud fra det Synspunkt, at hvis de kan forenes med vore særlige Forhold, skal vi tage saglig velvilligt paa dem, og hvis de ikke kan det, maa vi stille dem i Bero og følge de øvrige Lande; og som tidligere nævnt er det efter de allernyeste Oplysninger kun 5 Stater, som har ratificeret Konventionen om Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforlis, nemlig Bulgarien, Estland, Polen, Italien og Spanien, og jeg vil jo tro, at Lande som Polen og Bulgarien har nogenlunde let ved at ratificere en saadan Konvention, da deres Betydning som søfarende Nationer ikke er særlig fremragende. Og for de andre Konventioners Vedkommende gælder det samme, at det kun er et Faatal af Stater, der har ratificeret.

Til Slut vil jeg gøre den almindelige Bemærkning, at jeg tror, det har større Betydning, at vi, naar vi kommer til at deltage i saadanne internationale Forhandlinger, arbejder for, at de Konventioner, som har afgørende Betydning for Arbejdernes Liv og Velfærd, faar den største Udbredelse og bliver ratificeret af saa mange Lande som muligt, helst af alle. Naar man f. Eks. ved, at en Konvention som Bernerkonventionen af 1906 om Forbud mod Anvendelse af det frygtelige Stof hvidt Fosfor, der jo fra alle Sider anerkendes som en frygtelig Fare for dem, der arbejder i Tændstikindustrien, til Dato kun er ratificeret af 23 af de 57 kontraherende Stater, tror jeg, det vilde være af større Betydning, at man søgte at faa saadanne betydningsfulde Konventioner udbredt i højere Grad, end at sidde og udarbejde nye Konventioner. Jeg mener ikke, at vi for vort Vedkommende behøver at tillægge det særlig stor Betydning, om vi har ratificeret en Konvention mere eller mindre, naar det viser sig, at vore Forhold i øvrigt er af en saadan Beskaffenhed, at de fuldt ud staar Maal med Forholdene ogsaa i de Lande, som har ratificeret disse internationale Overenskomster.